

VREDESPRIJS

De vredesprijs van het Wereldmethodistencongres is dit jaar toegekend aan de Amerikaan Millard Fuller (foto), oprichter/president van Habitat for Humanity International. De prijs is bedoeld voor personen en groeperingen die een bijzondere bijdrage hebben geleverd aan vrede, verzoening en gerechtigheid. Fuller, een welgestelde advocaat in de staat Georgië, richtte in 1976 Habitat op nadat hij en zijn vrouw hun luxueuze levensstijl als miljonair hadden opgegeven en hun leven in dienst van God hadden gesteld.

CIA-MEMOIRES

George Tenet, tot juli chef van de Amerikaanse inlichtingendienst CIA, gaat zijn memoires schrijven, zo heeft hij met een uitgever afgesproken. Hoeveel geld Tenet krijgt is niet bekend, maar het bedrag wordt geschat op zeker zeven cijfers. Tenet nam ontslag, omdat de CIA flink onder vuur lag na de aanslagen van 11 september 2001 en over de informatie rond massavernietigingswapens in Irak. Het boek verschijnt

'MIX' KIEST NIET

Gingen yuppen blind voor hun werk en wilde generatie Nix alleen maar 'freewheelen', generatie Mix wil niet kiezen. De prijs die hoogopgeleide twintigers en dertigers hiervoor betalen, is een overvolle agenda en onvervulde dromen. Dat blijkt uit onderzoek van Motivaction, waarvoor negenhonderd lezers van het tijdschrift Carp zijn ondervraagd. De generatie Mix wil niet specialiseren, maar combineren. 'Het is geen besluiteloosheid', zegt onderzoeker Pieter Paul Verheggen. 'Mixers kiezen hier heel bewust voor. Ze willen geen dromen opgeven.'

Volgens Verheggen moeten ze onvermijdelijk met minder genoegen nemen. 'De inzet is alles op een fantastisch niveau, de realiteit alles op een leuk niveau.'

EINDE FOIE GRAS

Na overleg met Stichting Wakker Dier heeft Joop van den Ende besloten voor het einde van het jaar foie gras van het menu te schrappen in het restaurant van zijn Circustheater. Van den Ende vindt het gerecht te dierenvriendelijk om dit te blijven serveren.

CANADESE OUTFIT

Voor Amerikaanse toeristen die bang zijn voor kritische opmerkingen over president Bush, heeft een firma in de VS een oplossing bedacht: verkleed je als Canadees. Het Canada-pakket dat TShirtKing.com uit New Mexico verkoopt is zeer compleet. Het bevat een T-shirt met de Canadese vlag en een vlag voor op de rugzak. Om niet door de mand te vallen, heeft het bedrijf ook een klein boekje ingesloten met daarin feiten en weetjes over Canada.

'Internet heeft mijn leven in China veranderd'

PEKING — 'Ik ben de enige niet-Chinees in een beursgenoteerd bedrijf van 1243 mensen.' Met haar openingszin weet Caroline Straathof (42) de aandacht van een zaal vol ondernemers meteen vast te houden.

Als directeur investor relations bij Sohu.com, een Chinees internetbedrijf, bekleedt Straathof een unieke positie in het zakenleven van China in het digitale tijdperk. Dagelijks surfen zo'n 10 miljoen Chinezen naar de site, vertelt ze haar toehoorders, een delegatie ondernemers uit Nederland.

Maar haar kijkt strekt verder. Als iemand die zeventien jaar geleden naar Peking is verhuisd, heeft zij van dichtbij de veranderingen meegemaakt die tegenwoordig zoveel Nederlandse ondernemers en ondernemingen naar de grote Chinese markt lokken.

Straathof is haar Chinese avontuur in 1987 begonnen als journalist, als correspondent ter plaatse voor de Volkskrant en de NOS. In die periode was China uitermate gesloten. Nu, in 2004, werkt Straathof samen met Chinezen die het bijna vanzelfsprekend vinden dat ze voor zaken of vakantie naar Europa reizen. 'Ik vind het nog steeds wonderbaarlijk dat Chinese collega's bij mij langskomen voor tips over waar ze heen moeten en wat ze moeten doen als ze in Parijs zijn.' Vroeger was zo'n reis naar het Westen een droom gebleven.

Bij de internetportal Sohu staat Straathof midden in het moderne China van nu. Een land waarin hightech-bedrijven hun weg vinden naar de elektronische schermenbeurs Nasdaq in New York. Straathof is in april 2000 begonnen bij Sohu en heeft drie maanden de tijd gehad om de investor relations en public relations rond de beursgang van juli 2000 voor te bereiden.

Tegenwoordig is Straathof drie keer per jaar te vinden in New York, waar ze Amerikaanse beleggers over Sohu bijpraat. De rest van het jaar is zij ook vaak op bezoek bij beleggingsinstellingen in Europa, Singapore en de rest van Zuidoost-Azië.

Als zodanig is zij een brug tussen de buitenwereld en China, en tussen de wereld buiten het Chinese bedrijf en de wereld daarbinnen. 'Ik probeer feedback en kritiek naar de Chinezen te vertalen. Dat vraagt vaak om subtiliteit, omdat ze westerse directie niet altijd waarderen. Aan de andere kant probeer ik ontwikkelingen binnen het bedrijf boven water te halen en te vertellen aan de buitenwereld.'

In die zin is haar manier van werken niet bijster anders dan tijdens haar jaren als correspondent in China voor Nederlandse media. Wat wel totaal is veranderd, is China zelf. 'Toen ik hier kwam wonen en werken, was ik echt nog een bezienswaardigheid op straat,

De spectaculaire groei van de Chinese economie trekt veel ondernemers naar deze gigantische markt. **Caroline Straathof** woont al bijna twintig jaar in China en kent het land van vóór de hype. Toen zij naar Peking verhuisde, was er nergens reclame op straat. Nu is ze directeur bij een Chinees bedrijf dat leeft van advertentie-inkomsten.

» *Ronald van de Krol*

Straathof: 'Toen ik hier kwam wonen en werken, was ik echt nog een bezienswaardigheid op straat, zeker als ik op mijn fiets reed'

FOTO: MARK RALSTON

zeker als ik op mijn fiets reed', vertelt ze.

Straathof ging naar China met haar man, die bankier was bij de toenmalige Amro-bank. Haar achtergrond is een graad in internationale betrekkingen van de School of Advanced International Studies van de Johns Hopkins University in Bologna. Chinees spreken kon ze toen nog niet. Inmiddels spreekt ze de taal vloeiend.

'Peking was in die tijd een groot dorp. Na 9 uur 's avonds was er geen enkel vertier. Er was bijvoorbeeld maar één disco in één hotel en verder niets. Het was al een traktatie als je een avond naar een ambassadefest kon.'

'Als er melk en fruit te koop was, dan belden de expats elkaar op om het door te geven. Je moest je toen haasten naar de Friendship Store, waar alleen buitenlanders mochten

komen. Nergens op straat zag je reclame.'

Die wereld van 1979, en dus van vóór de grote opening naar het Westen, is voorgoed verdwenen. American Express is bijvoorbeeld sponsor van de informatiezuilen in de Verboden Stad van Peking. Op de achterzijde van toegangskaartjes voor dit Chinese heiligdom krijgen bezoekers ook nog een reclameboodschap van Nestlé voorgeschoteld.

Het hoogtepunt van Straathofs journalistieke carrière in China waren de studentenprotesten van 1989 op het Plein van de Hemelse Vrede, aan de rand van de Verboden Stad. 'Voor mijn gevoel heb ik zeven weken niet geslapen. Elke avond waren er demonstraties en nieuwe ontwikkelingen.'

Haar plezier in het werk begon eind jaren negentig danig af te

nemen toen Peking hard ging optreden tegen de Falun Gong-sekte. De overheid maakte het verslaggevers, en vooral filmploegen, niet makkelijk.

Net in die periode was zij een fervente fan geworden van het oprukkende internet. Als 'early adaptor' stond zij vaak de zegeningen van dit medium te verkondigen. Op een feest thuis bij de New York Times-correspondent werd haar gevraagd of ze niet de communicatie wilde verzorgen voor Sohu, een van de eerste en meest belangrijke internetportals in China.

Haar baas werd de Chinese internetpionier en -miljonair Charles Zhang. Hij wordt vaak gezien als de Chinese Bill Gates, maar eigenlijk is een vergelijking met Richard Branson beter op zijn plaats. Net als Branson weet de

39-jarige Zhang op een handige manier de publiciteit te halen. Vorig jaar ging hij als sponsor mee met een team bergbeklimmers op de Mount Everest. Vanuit de Himalaya verzond Zhang hoogst persoonlijk foto's naar de website.

Sohu mag wel genoteerd staan aan de Nasdaq, het blijft toch een Chinees bedrijf. 'Respect voor de baas is diep geworteld in de confucianistische traditie. Mensen spreken zich niet snel uit, maar met mij zijn ze opener, juist omdat ik anders ben.'

Bij Sohu is zij omringd door een kosmopolitische voorhoede. De gemiddelde leeftijd van haar collega's is 28 jaar, en de meesten verdienen goed voor Chinese begrippen.

Aandelenopties moeten ervoor zorgen dat zij niet te snel vertrekken naar aanlokkelijke hightech-

banen in binnen- en buitenland.

'Internet heeft China veranderd, en zeker ook mijn leven in China. Vroeger voelde ik me erg ver weg van Nederland en mijn vrienden. E-mail en internet doorbraken de isolatie.'

Toen Straathof naar China vertrok was ze 24 jaar. Inmiddels is zij moeder van twee dochters van elf en dertien die hun hele leven in China hebben doorgebracht. Begin jaren negentig heeft haar man, Henk Schulte Nordholt, het bankiersvak ingeruild voor de rol van eigen ondernemer. Met zijn bedrijf Hofung (letterlijk 'Rijkdom uit Nederland') begeleidt hij Nederlandse ondernemingen op de Chinese markt.

Die markt is, net als in het Westen, sterk beïnvloed door de opkomst van nieuwe media en technologieën. Maar volgens Straathof was de internetrevolutie in China heviger dan elders. Vóór internet was er bijvoorbeeld geen equivalent van de Gouden Gids. Nu kan de Chinese consument makkelijk allerlei databanken en nieuwsbronnen online raadplegen.

Op het achtergebleven plateau, ver van de grote steden Peking en Sjanghai, geven internet en mobiele communicatie lokale jongeren toegang tot een wereld van entertainment en amusement. Vanwege het 'één-kind'-beleid van de overheid zijn deze jongeren redelijk verwend in materiële zin. Hun koopkracht maakt internet een geliefd advertentiemedium voor Chinese en buitenlandse bedrijven, een ontwikkeling waar Sohu.com van profiteert.

Van alle Chinese media is internet volgens Straathof het meest vrij. Toch vindt er bij Chinese websites zelfcensuur plaats. Zo zal er geen nieuws of informatie opgenomen worden over de inmiddels verboden Falun Gong-sekte. Voor de Chinezen onwelkome berichten over Taiwan vinden evenmin hun weg naar de nieuwspagina's.

Heel anders gaat het er in de 'chatrooms' aan toe. Discussies en debatten zijn daar voor Chinese begrippen open en vrij. Dit komt voor een deel omdat censuur van chatrooms schier onmogelijk is. Maar het kan ook tactiek zijn van de autoriteiten. 'Liever overhitte chatrooms dan spandoeken op straat', vat Straathof de houding van de Chinese regering samen.

Volgens Straathof is China, mede dankzij internet, de laatste vijf jaar meer veranderd dan in alle jaren van haar verblijf daarvoor tezamen. 'De afstand met de Chinezen is fysiek en mentaal kleiner geworden.' Na bijna twintig jaar is Straathof dus al lang geen bezienswaardigheid meer. 'Hooguit boerenjongens uit de provincie willen je nog weleens aanstaren', zegt ze. krol@fd.nl

Chinese captains of industry in Den Haag

MICHEL LENS

PEKING — De EU-China Business Summit morgen in Den Haag lokt vele toemensen uit het Chinese bedrijfsleven. De ceo's Ren Zhengfei van Huawei Technologies en Li Dongsheng van de TCL Group leiden bedrijven die ook ver buiten de Chinese grenzen bekend zijn. Ze zijn goed op weg om uit te groeien tot de eerste Chinese multinationals van wereldklasse.

Ren Zhengfei houdt niet van publiciteit. De topman van Huawei Technologies geeft nooit interviews en zorgt er zo voor dat er over zijn persoon alleen summier iets bekend is.

In 2000 was hij volgens het Amerikaanse zakenblad Forbes de derde rijkste man van China, met een vermogen van \$ 500 mln.

Ren Zhengfei groeide op in de arme provincie Guizhou, waar zijn familie tijdens de Grote Sprong Voorwaarts honger leed. Vader was leraar en werd tijdens de Culturele Revolutie vervolgd.

De jonge Ren begon zijn carrière als officier in het Volksbevrijdingsleger. Maar al in 1978, pas 34 jaar oud, zwaaide hij af. Uitzonderlijk, want een loopbaan in het leger was toen erg in trek. Maar 1978 is ook het jaar waarin toenmalig vice-premier Deng Xiaoping China's deuren opengooit voor westerse technologie en investeringen.

Deng richt vier zogeheten speciale economische zones op om met het kapitalisme te experimenteren. Shenzhen, vlak bij Hongkong, wordt de grootste. Het is hier dat Ren Zhengfei in 1988 een telecombedrijfje opricht: Huawei Technology. Waar hij het idee vandaan haakt, wie hem stunden en waar het startkapitaal van 8000 yuan (nu €719, toen aanzienlijk meer waard) vandaan komt, blijft een raadsel.

Sindsdien groeide Huawei uit tot een van de machtigste telecombedrijven in China en bovendien een van de meest geslaagde privé-ondernemingen. Het stelt zelfs Chinese joint ventures van Alcatel en Siemens in de schaduw.

Huawei is niet alleen groot in China, ook de export groeit als kool. Vorig jaar voerde het bedrijf voor meer dan \$ 1 mrd uit, het dubbele van het bedrag in 2002. Huawei heeft klanten in onder meer Rusland, Pakistan en Oekraïne. Verleden jaar won het contracten in Frankrijk, Duitsland en Spanje.

Een joint venture met 3Com bewerkt de Amerikaanse markt. Huawei is nu na Alcatel 's werelds tweede grootste producent van adsl-apparatuur.

Wat Ren Zhengfei hoge bescherming in Peking geniet, staat vast. Sommige analisten vermoeden dat het bedrijf nog steeds in het geheim door het leger wordt gecontroleerd.

Sommige durfkapitalisten blijven Huawei dan ook mijden. Oudwerknemers beschuldigen het bedrijf van een dictatoriale managementstijl. Huaweis bedrijfs-cultuur is gebaseerd op de commu-

nistische, schreef Ren Zhengfei in het bedrijfsblad 'Huawei People'.

Hij riep zijn werknemers op te leren van agressieve wolven. Zijn verkoopteam beschouwt hij als marktguerrilleros. Van het personeel wordt totale loyaliteit verwacht.

In 2003 beschuldigde de Amerikaanse concurrent Cisco Huawei van inbreuk op intellectuele-eigendomsrechten. Huawei zou zonder betalen gepatenteerde technologie van Cisco in zijn producten gebruiken hebben.

Maar in juli 2004 bereikten Cisco en Huawei een compromis. De details blijven, net als Ren Zhengfeis levenswandel, geheim.

Het Amerikaanse zakenblad Business Week noemde Huawei in augustus een 'teflonbedrijf' (waar een smet zo van afglijdt).

Schandalen of beschuldigingen kunnen de opmars niet remmen. Dat is in de eerste plaats te danken aan zijn geheimzinnige ceo.

Li Dongsheng (47) is eveneens een zwaargewicht in het Chinese zakenleven. Hij staat aan het hoofd van elektronicares TCL Corporation en is sinds 2002 ook lid van het centrale comité van de Chinese communistische partij.

Li studeerde radiotechniek op een technische school in de noord-oostelijke provincie Heilongjiang.

Bedrijfsmysterie te danken aan geheimzinnige ceo

In 1985 begon hij zijn carrière in wat later zou uitgroeien tot de TCL Groep. Maar hij was ook actief in een elektronisch bedrijf dat eigendom was van de stad Huizhou in de provincie Guangdong.

Als directeur vertegenwoordigde hij Chinese overheidsbedrijven uit de elektronica-sector in joint ventures met buitenlandse partners.

Li voelt zich zowel thuis in overheidsbedrijven als in de partij en het stadsbestuur.

In september werd hij door de Franse president Jacques Chirac op het presidentiële paleis in Parijs ontvangen. Dat heeft hij vooral te danken aan de nauwe samenwerking van TCL met de Franse bedrijven Alcatel en Thomson.

Li Dongsheng kreeg er uit handen van Chirac de medaille van officier in het Légion d'Honneur. Hij is tevens de Chinese co-voorzitter van het Franse culturele jaar in China.

Vorig jaar vormden Thomson en TCL een joint venture voor de productie van tv-toestellen. TCL produceerde toen al meer tv's dan Thomson, dat besloot de productie geleidelijk af te stoten. De joint venture TTE is nu de grootste televisieproducent ter wereld.

Aan het hoofd staat... Li Dongsheng.

PERSONALIA

Functiewisselingen: personalia@fd.nl fax: 020 592 87 00

Advocaat **Egbert Dommering** zal zijn media- en telecommunicatierightspraktijk met ingang van 1 januari 2005 voortzetten bij het nieuwe kantoor **Brinkhof**. De adviseur van Stibbe wordt vergezeld door zijn medewerkers, de advocaten **Patrick Burger**, **Remy Chavannes** en **Sophie Steinhauer**.

Hij wordt opgevolgd door **Rud Bergh**, nu werkzaam als directeur van het Haags Ontwikkelingsbedrijf en plaatsvervangend directeur dienst Stedelijke Ontwikkeling te Den Haag.

De **Noordelijke Rekenkamer** van de provincies Friesland, Groningen en Drenthe heeft **Carlijn**